

Lần Đầu Tiên Tôi Đi Xem Xi-Nê!

Khả Tri

(viết theo lời kể của 1 thằng bạn)

*"... Những người muôn năm cũ
Hồn ở đâu bây giờ?"*

Ông đồ/Vũ Đình Liên

Tôi có người anh họ ở chung nhà, tạm gọi tên là C. Khi tôi lên 5, anh ta chắc phải 13, 14 tuổi. Tuy rằng tuổi đời chỉ mới gấp hai gấp ba, nhưng trí khôn anh ta chắc phải gấp 10 gấp 20 lần phần óc bùn của tôi. Vì thế mẹ thường giao cho anh C ngó ngàng đến tôi những lúc nhà cửa quá bận rộn.

Rồi có một hôm trước Tết Nguyên Đán, mẹ phải lo trăm công nghìn việc. Để rảnh tay, anh C được mẹ giao nhiệm vụ dẫn tôi đi xem xi-nê. Đó là một trong những biến cố lớn đầu tiên trong đời. Cầm mấy đồng bạc của mẹ giao cho, C nắm tay tôi dẫn đến rạp chiếu bóng M. Tôi không còn nhớ rõ đã xem phim gì. Có thể là 1 phim hoạt họa đen trắng của Walt Disney? Nhưng thật ra nội dung, minh tinh tài tử đóng phim chẳng mấy quan trọng.

Anh C nắm tay tôi dẫn vào rạp, đến đứng trước 5, 6 tấm hình màu mè quảng cáo cho phim, đóng khung trong lồng kính đang treo trên tường, cao hơn tầm mắt tôi cả một cái đầu. Và anh C bắt đầu thao thao bất tuyệt. Cứ mỗi lần chỉ vào một nơi nào đó trong tấm hình, giọng C lên bổng xuống trầm, ngón tay trở quơ qua quơ lại, nhịp nhàng và nhanh như khi anh ta dạy tôi cách dán diều. Phần tôi thì cố nhón chân lên nhìn cho rõ và theo sát vị trí ngón trở của C di chuyển đến đâu, mắt và tai mình phải đuổi theo đến đó. Thật không ngờ, xem xi-nê căng thẳng đến như vậy, cứ như là đánh vật với mấy thằng bạn hàng xóm.

Mãi chăm chú lo đuổi theo ngón tay của anh C, tôi quên hết tất cả những lời phát ra từ mồm anh ta. Vậy là những âm thanh ấy cứ vào lỗ tai này rồi chui ra lỗ tai kia. Chừng hơn nửa tiếng đồng hồ sau khi bắt đầu xem "phim", ngón trở của C dừng lại ở góc phải tấm hình cuối cùng và C quay sang hỏi tôi có thích "phim" này không. Tôi ngập ngừng, thật tình không biết trả lời ra sao. Bảo rằng thích thì không đúng lắm, mà không thích thì cũng chẳng sai. Đôi chân đã mỏi nhừ vì cố nhón lên, còn cần cổ thì đang cứng đờ dần vì cứ phải xoay qua xoay lại. Cuối cùng tôi chọn giải pháp cười trừ. Hai anh em lại nắm tay dắt nhau đi bộ về nhà sau biên cố xem "phim" lần đầu tiên trong đời tôi. Mấy đồng bạc của mẹ tôi đưa, dĩ nhiên còn nằm trong túi, nhưng anh C coi như đã chi ra để mua vé vào cửa.

Gần một năm sau, bà chị dẫn tôi đi xem xi-nê cũng ở rạp M. Lần này mọi việc diễn biến khác hẳn. Sau khi mua vé, chúng tôi được đưa vào một căn phòng đầy những dãy ghế thẳng hàng xếp rất ngay ngắn trật tự trước sân khấu còn chưa kéo màn. Không lâu sau khi chúng tôi chọn xong chỗ ngồi, bóng dưng đèn đuốc tắt ngúm, 2 tấm màn đỏ được kéo lui và những hình ảnh sống động bắt đầu xuất hiện, kèm theo các âm thanh lạ tai. 10, 15 phút trôi qua, đầu óc tôi tuy có căng thẳng, nhưng đó là trạng thái căng thẳng ảm áp và dễ chịu. Tôi quá ngỡ ngàng, phải chăng đây mới là đi xem xi-nê?

Hôm nay trời mưa dầm dề buồn nhớ về quá khứ chợt nghĩ đến anh C. Anh đã ra người thiên cổ từ hơn chục năm qua. Cho tôi được thắp một nén hương lòng để liên tưởng đến cái thời thơ ấu nhiều chuyện tào lao, đầy ắp kỷ niệm.

Khả Tri